

Z OBSAHU:

KAREL GOTT • LENKA DUSILOVÁ • MIG 21 • ZRNÍ • DIVOKEJ BILL • HELENA VONDRÁČKOVÁ
LUBOŠ POSPÍŠIL • MICHAL PROKOP • WABI & ĎÁBLOVO STÁDO • POLETÍME?
PETRA NEOMILLNEROVÁ • TvMiniUni • PAVEL ŠPORCL • COLLEGIUM MARIANUM

KAREL GOTT S POMOCÍ PŘÁTEL

Karel Gott pořád zpívá jako o život a vydává nová alba. Na dvou předcházejících deskách osobitě zpracovává světové popové evergreeny, v těchto dnech přichází na pulty i do internetových obchodů nové – a úplně jiné – album. Nese příznačný název: **Karel Gott S pomocí přátel**. Těmi přáteli jsou navíc muzikanti, u kterých bychom spojení s Gottem možná nečekali. Nejslavnější český zpěvák se spojil s kolegy mnohdy o dvě generace mladšími, kterým je dnes tolik, jako když on sám začínal. Gottova hvězda září už od šedesátých let a vlastně nikdy nepohasla.

K šedesátým letům se často a rád vracíte; asi to pro vás byla šťastná a důležitá doba.

Zcela určitě. V 60. letech začaly tát politické ledy, a to se promítlo i do muziky. Začala se sem dostávat hudba z venku a my jsme ji směli hrát. Nebyla ale k mání v prodejnách a ani v rádiu ji moc často nehráli. My, tehdy začínající muzikanti, jsme se cítili být rebely, kteří ji k nám uvádějí. Na přelomu 50. a 60. let jsme zpívali v kavárnách. Taková Alfa nebo Vltava, to bylo takové české Las Vegas, samozřejmě bez kasin. Živé kapely, skvělí muzikanti, světové pecky. A lidi šileli.

Mám pocit, že jste trochu téhle atmosféry přenesli i na album **S pomocí přátel**...

Jsem rád, že to takhle cítíte. Auto-ry písniček jsem nenutil k žádné stylizaci, naopak jsem oslovil ty, ►

kteřé znám a vážím si jich. Instinkt mi říká: oslov je, oni ti napíší píseň na míru. Desku s písněmi napsanými mně na míru, ale převážně zavedenými autory, jsem naposledy natočil před deseti lety. Od té doby jsem vydával různě koncipovaná alba, moravské lidovky, písničky pro děti, velké standardy, swingové a filmové melodie, popová klasika. To všechno je ale opravdu klasika, dané věci, ty nepřetvoříte. Dlouho už jsem toužil být spoluautorem, spolu-tvořitelem písní, které se narodí přímo pro mě.

Mnozí z autorů vaší nové desky jsou nejen skladatelé a textaři, ale i zpěváci...

... a jak je známo, autor, který zpívá, si píše sám pro sebe. Vážím si toho, že pro jednu udělali výjimku a napsali píseň pro mě. Desce samozřejmě předcházela řada rozhovorů typu, co máš rád, máš nějaký nápad a tak dále... Ale jak jsem říkal, všechno jsem nechal na nich. Proto má každá písnička jinou polohu a jinou náladu. Jsou tu věci od vyložené tanečních až třeba po Testament. Když se sejde taková sestava, musíte udělat velice citlivě dramaturgii. Jde o to, aby vedle sebe nebyly nějaké obrovské kontrasty. To se povedlo. Myslím si, že věci na desce drží dobře při sobě.

Bylo těžké přizpůsobovat se stylu třeba takového Radka Bangy nebo kapely Chinaski?

Nebylo, šel jsem jim naproti a sešli jsme se tak, aby nám to vyhovovalo, abych to byl já a aby to byli i oni. Radek Banga se mnou i zpívá, Chinaski taky. Naše styly se sešly. Musím říct, že jsem s radostí zpíval například i texty, které v mém repertoáru doposud neznal. Jiné obraty, jiné obrazy. To je pro mě velké potěšení.

Úžasné na albu je propojení muzikantských generací. Každá přispěla svým a dohromady to ladí.

Je to tak. Vezměte si třeba můj duet s Monikou Bagárovou. Tuhle úžasnou holku jsem poznal při jedné pěvecké soutěži. V jednom jejím kole měli soutěžící za úkol zazpívat nějakou píseň z mého repertoáru. Monika si vybrala „Už z hor zní zvon“. Zpívala to s velkou vyzrálostí, a to jí tehdy bylo patnáct! Byl jsem z toho úplně vedle. Pak jsme spolu na její desku natočili nádherný duet. Tenkrát nevyšel, tak jsem po něm teď rád sáhnul. Další duet zpíváme s Olgou Lounovou. To je taky ohromně talentovaná dívka, autorka i zpěvačka. Další zajímavé setkání proběhlo s Petrem Bendem – a vznikla z toho velice překvapivá nahrávka. Petr má skvělou, šťavnatou kapelu. Podobně zajímavých spojení je na desce řada. Pro mě je to osvěžení a cesta k tomu, abych nezačínal v gottovském stereotypu lyrického tenora. To už stačilo – při vši účt k tenorům!

V jedné z písní alba zpíváte, že kdyby to šlo, vrátíte čas. Je to milostná píseň, nicméně: cítíte podobnou touhu i ve skutečnosti?

V té písni se to skutečně týká vztahu k ženě. K ženě, kterou jsem sice našel, ale chtělo to dřív. Kdyby tak jenom šlo vrátit čas... Člověk se samozřejmě v podobném duchu občas zamýšlí, ale čas nevrátíš. Kolikrát mě napadne, že by něco šlo udělat líp nebo jinak, a netýká se to jenom dávných časů. Dám příklad. Nedávno jsem dělal několik talk show v Německu, a jen jsem odešel ze studia, hned jsem věděl, co jsem ještě měl dodat a co říci lépe. Ale bylo málo času, muselo se reagovat hned... No a obecně – kolik věcí jsem v životě mohl udělat jinak! Nebo do

kolika věcí jsem třeba vůbec neměl jít! Ale stalo se. A vrátit to nejde.

U těchto písniček, tedy Chci zpátky dát čas, mě napadá vaše dávná píseň Zpátky si dám tenhle film. Taky je o vracení se v čase, i když tam samozřejmě šlo o něco jiného.

Tam šlo o vyznání lásky k muzice, která mě oslovila. K té, ke které jsem hořel a pořád hořím a o které mám co říct. A to posluchač musí poznat. Ale máte pravdu, ten motiv návratu v čase je stejný.

A ještě k návratům v čase – na desce je i píseň věnovaná Jiřímu Štaidlovi. To je asi téma, které vás provází většinu profesního života. Píseň Kluk s velkou vášní vám zřejmě mluví z duše, i když autorem textu nejste vy!

Řekl jste to naprosto přesně. Tahle píseň je jedna z mých nejosobnějších výpovědí. Jirka Štaidl pro mě za sedm let napsal devětaadvadesát textů a snad polovina z nich byly hity. K některým se hlásím dodnes a díky reakcím z publika můžu říct, že zlidověly. To je u textaře co říct! Text k písni Kluk s velkou vášní napsal Radovan Štátný. Dva texty jsem mu vrátil, moc mě neoslovily. Mluvili jsme spolu o tom, jak je uchopit jinak, až přišla řeč na Jirku Štaidla. Vyprávěl jsem mu o našem vztahu, o tom, jak je důležité kamarádství autora a interpreta písně. Říkal jsem, že mě možná Jirka znal lépe, než můj táta. V ten moment začal pan Štátný poslouchat a pak mi poslal text, ve kterém mluví o Jirkovi. A trefil se přesně. Zřejmě pomohlo, že už mě znal líp a věděl, co všechno pro mě Jirka Štaidl znamenal.

Takže původní dva texty byly o něčem jiném?

Úplně. A ještě, že jsem je nevzal! Ten třetí text je přesný.

Na albu S pomocí přátel je i píseň s textem Pavla Vrbhy...

Tahle nahrávka je z alba časově nejstarší, vznikla ještě v době, kdy byl Pavel Vrba při síle. V té době jsem ale dělal už zmíněná tematická alba, na která se tahle písnička nehodila. Tak jsme si ji schovávali na dobu, až budu zase točit desku s původními českými písněmi. Teď se hodila, jenom se toho Pavel už bohužel nedožil. Vůbec – každá píseň na albu S pomocí přátel má svůj zajímavý příběh. A pro mě je současně vzrušujícím výletem do různých žánrů a stylů. Ať jde o písničky Vaša Patejdla, kapely Chinaski, Petra Bendeho, Martina Chodúra nebo Radka Bangy.

Radek Banga alias Gipsy.cz po vás prý chtěl, abyste rapoval!

To je pravda, tak dlouho jsem rapoval, až jsem to nakonec zazpíval. A do téhle pasáže rapuje nakonec Radek. Víte, člověk musí sám sobě věřit. Musí si říct: ano, tak tohle je opravdu ode mne!

Jak prožíváte všechna ta nádherná vyznání autorů, která písničky alba provázejí?

To je naprosto neuvěřitelné. Může to vypadat tak, že jsem všechny ty skvělé muzikanty uplatil. (smích) Ale jak je znám, myslí to vážně. Žádná falešná úcta. Alespoň doufám. A doufám taky, že dojde k dvojce tohoto alba. Pokud budou sloužit zdraví a hlas. A pokud mě budou lidé chtít. Album S pomocí přátel patří k pilířům mé diskografie. V součinnosti nás všech se zrodilo něco nového. Zrodily se nové písně napsané jen a jen pro mne. A to je pro mě opravdu vzácné.

Supraphononline

SU 6260-2

LENKA DUSILOVÁ A BAROMANTIKA V HODINĚ SMRTI

Supraphon očekávané, spoluautorské album Lenky Dusilové a kapely Baromantika V hodině smrti. Novinku, které předchází pilotní singl Takafei, Dusilová společně s Baromantikou představí na podzimním klubovém turné. To odstartuje 2. října v Ostravě a bude čítat celkem čtrnáct zastávek. Křty s účastí hostů alba proběhnou 8. října v brněnském SONU, 9. října v Babylonu v Bratislavě a 2. listopadu v pražském Divadle Archa.

Prvotní myšlenka na vznik společného počínu se dle Dusilové datuje do ledna 2013, kdy v pražském Veletržním paláci s Baromantikou (tedy Beatou Hlavenkovou, Patrickem Karpentskim, Viliamelem Bérešem a Martinem Novákem) odehrála první spoluautorské hudební, nepísňové pásmo v rámci globálních narozenin umění Art's Birthday. Tehdy dle Lenčiných slov hudebníci „nalezli vlastní hudební jazyk“.

Samotné album, jež nejen svým názvem reflektuje problematiku přerodu a životních transformací, pak vznikalo na jaře a v létě letošního roku převážně v nouzovském studiu SONO Recordings ve spolupráci s mistry zvuku Milanem Cimfem a Pavlem Karlíkem.

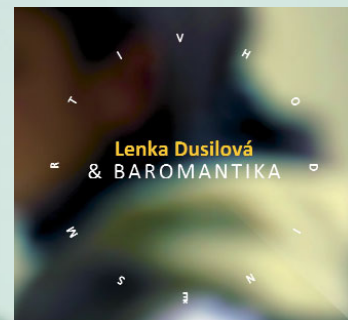
„Baromantika je spojením dost rozdílných povah, elementů a hudebních přístupů, takže sdílení není jednoduché. Ale za ten krásný hudební prostor, který právě tyto elementy umí vytvořit a v kterém můžu pracovat s hlasem a emocemi, je pro mě samo nebe,“ komentuje Dusilová tvůrčí proces.

Právě spojení různorodých hudebních osobností má za následek velkou pestrost alba, kterému nechybí přímočarost ale ani – pro Dusilovou tolik typická – chuť experimentovat a objevovat nové hudební obzory. „Album je hodně kontrastní, ale ucelené. Je to průlet různorodými náladami a světy čtyř rozdílných povah. Je hodně barevné a emotivní. A to mě velmi baví,“ komentuje to několika-násobná laureátka cen Anděl.

Na celkem dvanácti nových písničkách se kromě členů Baromantiky podílela také řada zajímavých hostů. Konkrétně Oskar Török, Marek Minárik, Miloš Dvořáček, Rasto Uhrik a především pak Justin Lavash, David Koller a Dan Bárta, kteří si společně s Dusilovou zazpívali vždy v jedné písni (May Day, resp. Tichá černá, resp. Snad jen).

Někteří hosté alba by neměli chybět ani na křtech V hodině smrti 8. 10. v Brně, 9. 10. v Bratislavě a 2. 11. v Praze. „V Brně nás doplní též Martin Evžen Kyšperský, který je s Baromantikou spjat jako textař i na tomto 'baromantickém' albu. Hudebně pozadu ale nezůstanou ani ostatní zastávky turné,“ láká na koncerty Dusilová.

K

SU 6252-2

Podzimní turné Lenky Dusilové a Baromantiky

- 02. 10. Ostrava
- 03. 10. Košice
- 04. 10. Opava
- 08. 10. Brno
- 09. 10. Bratislava
- 11. 10. Radotín
- 16. 10. Plzeň
- 17. 10. Jablonec nad Nisou
- 18. 10. Havířov
- 02. 11. Praha, Archa
- 08. 11. Litvínov
- 12. 11. Sokolov
- 19. 11. Třebíč
- 20. 11. Olomouc

www.lenkad.com

Supraphononline

MIG 21 ALBUM

Rozhovor s Jiřím Macháčkem před vydáním novinky kapely MIG 21, která pod názvem ALBUM vyjde 3. 10. 2014.

Vychází vám nové studiové ALBUM po deseti letech. Proč zrovna teď?

My jsme se rozhodli zhruba před rokem, že to uděláme. Že vydáme desku na podzim, i když jsme ji původně chtěli vydat až v roce 2016. Po tom, co jsme před deseti lety vydali naši třetí řadovku, nám došlo, že tím máme splněnou smlouvu s vydavatelem, a že už nechceme, aby nám někdo diktoval termíny dokončení alba z komerčních důvodů, tak jsme – jako by

s nadhledem – začali prohlašovat, že čtvrtou desku vydáme až za dvanáct let. A ejhle, přicházíme s ní vlastně o dva roky dřív.

Jaká byla cesta k ALBU?

No my jsme chvíli taky uvažovali, že už budeme vydávat jenom samostatné písničky, že uděláme jednu, natočíme si ji, uděláme k ní třeba klip a prostě ji pustíme do světa, pak druhou, třetí a tak dále. Říkali jsme si, fajn, není nutné dělat nějaké celky, trhem předem diktované for-

máty, důležité je dělat písničky ne proto, že je potřeba je prodat, ale abychom zjistili, jestli nás to pořád baví. Takhle vznikaly písně Venkovan kluk, Na zotavenou, Máma se vrací nebo Mávej.

Ale tyhle písničky budou na tom vašem ALBU taky?

Jo, taky. Z těch písní, kterým říkáme písně z doby nedávno minulé, tedy singlovek bez alba, tam budou ještě: Chci ti říct (ale na tu vznikl klip díky filmu Muži v naději) a písnička

Orle, na tu třeba taky nějaké video vznikne, uvidíme.

Klip k Venkovankovi jste si tehdy natočili sami?

Ano, během dvou dnů u Pavla Hrdličky ve stodole, animované, sebrali jsme dětem všechny hračky, hejblátka, vzali starý časopisy, lepidlo a začaly jsme živelně natáčet to, co nás zrovna napadalo. Je to už sedm let, tuším. Prostě jsme tu kapelu nechtěli tolik vnímat jako naši dojnou krávu, co nás jenom živí, ale víc ►

8590233004286

jako takovýho psíčka, se kterým si je fajn pohrát. Tohle nás dost uvolnilo, došlo nám tím, že svoboda není nic, co by nám mohl vzít někdo jinej než my sami.

A co ty písně, které vznikly teď v poslední době?

Poslední dobou tedy nazýváme asi tak poslední dva roky. Tam je třeba Diskobůh, písnička na kterou klip vznikl v součinnosti s lidmi, kteří měli chuť natočit vlastní videopříspevek a poslat nám ho. To jsme taky ještě nikdy nezkusili. Je to taková píseň o starý smažce, dýdžejovi, který už je schopen pouštět hudbu, jen když dostane ránu elektrickým prou-

dem. Nebo píseň Kalhotky si sundej, to je takový svérázný výklad části řecké mytologie, která mne už od dětství vzrušovala, kdy bůh Zeus na sebe brávil lidskou podobu po té, co se proměnil v déšť, aby se dostal k nějaké ženě a bohyně ji požádala o krátkodobý intenzivní vztah.

Co tam je dál?

Třeba Karafiát, to je taky podobné téma. O muži, který na sklonku stárí ucítí závan touhy po ženě a navzdory bolestem zad si ještě jednou vyrazí s karafiátem v klopě na procházku po lázeňském městě, ale netuší, že tu zuří filmový festival. Nebo naopak píseň V tropické zahradě, která je zase o touze zastavit čas.

A to už je kompletní výčet všeho co na ALBU najdeme?

Zbejvaj už jen tři, náš věčně nedodělaný punkový „hit“ Policajtko, pak je tam Štěstí hejbe planetou, takový poměrně jednoduchý návod k tomu jak žít a jak naopak nežít, a Život je poušť, což je věc kvůli které nás doufám nikdo nebude popotahovat, že šíříme kampaň ke konzumaci alkoholu. I když to je v podstatě legální, že?

Jak probíhal tvůrčí proces?

Nám vlastně, aniž bychom ten koncept měli předem pojmenované,

Foto © 2014, TISOPHOTO

došlo, že vlastně vyšíváme takovou výšivku na ubrus k velkému jídelnímu stolu. Nazkoušeli jsme třeba písničku, hráli jsme ji půl roku na koncertech a pak jsme ji třeba hrát přestali, protože jsme si říkali, že z ní neleze to, co by mělo, stáhli jsme ji, vypárali z ubrusu barevný nitky a vyšili jsme ji znovu. Mezitím vznikla jiná, tu jsme třeba v ubrusu nechali tak jak je a tak jsme postupně párali a vyšívali, scházeli se u toho pomyslného jídelního stolu s publikem a hodovali a zase párali a znovu vyšívali. A proto nám to taky trvalo těch deset let.

A proto je to téma vyšívání patrné i na bookletu ALBA?

Přesně tak, proto se to album jmenuje ALBUM. Ve smyslu sbírky, souboru, ve smyslu slova sbírat, chtěli jsme se vlastně přiznat k té dlouholeté piplačce, která nám ovšem poskytla spoustu zábavy. Booklet je opravdu vyšívaná fotka, jsou to stovky stehů.

*Jiřího Macháčka se ptala
Johana Turner*

Supraphonline

Foto © 2014, TISOPHOTO

LUBOŠ POSPÍŠIL SOUKROMÁ ELEGIE

Kromě ověřeného týmu 5P L. Pospíšila na albu nově spolupracovali i Michal Hrůza a Tomáš Belko...

5P Luboš Pospíšila natočili po třech letech novou řadovou desku. Materiál na album vznikl průběžně, dobrou polovinu už 5P obehávají na koncertech a publikum si libuje.

Po úspěchu předchozího CD Luboš Pospíšil znovu vsadil na studio Svárov Lukáše Martinka, kde je díky stavebním úpravám nově možnost natáčet živě, dohromady. Žádné vrstevní nástrojů, studiová sterilita, rovnání a doladování, nýbrž kapelní tlak přenesený spontánně „do drážek“... o to jde současným 5P, jejichž koncertní energie je nakažlivá.

Autorských otěží se pevně chopil především Luboš Pospíšil sám, dvěma písněmi přispěl klávesista

a kapelník Ondřej Fencl, novinkou je spolupráce s Michalem Hrůzou.

O texty se postarali Luboš Pospíšil, Ondřej Fencl, Pepa Lábus, Jan Sahara Hedl, premiérově Tomáš Belko (mj. Sto zvířat)... a samozřejmě i stabilní opora v Lubošově týmu, básník Pavel Šrut, který pro změnu odhaluje něco ze své syrovější podoby.

Balíček dvanácti písní je barevný, vzdušný, nasáklý dobrou náladou,

kteřá v 5P už delší dobu panuje. Nový rozměr vnáší kytara a aranžérský vklad zkušeného Mirka Linharta, pozadu nezůstávají ani ostatní „P“, za ta léta sehaní a všichni tvůrčí. Album vzniklo kolektivně (s přispěním hudebních rad hudebního režiséra Lukáše Martinka), v přátelské pohodě. Na konci září se dočkáme melancholických „lubošovek“, pořádného big-bitu i několika překvapení.

LUBOŠ POSPÍŠIL & 5P KONCERTY

- 03.10. Praha, Nad Viktorou
- 14.10. Praha, Balbínka
- 18.10. Praha, U prince Miroslava
- 24.10. Ledec nad Sázavou
- 05.11. Praha, Akropolis – křest nového alba
- 06.11. Prachatice
- 07.11. Vysoké Mýto
- 12.11. České Budějovice
- 13.11. Pardubice
- 14.11. Teplice
- 15.11. Krymlov
- 20.11. Přerov
- 21.11. Praha-Hostivař, Koala Café
- 04.12. Praha, Balbínka
- 11.12. Louny
- 12.12. Kutná hora
- 27.12. Praha, Malostranská beseda

www.lubospispisil.cz

DIVOKEJ BILL

G2 ACOUSTIC STAGE

Ač má úvalská parta Divokej Bill na svém kontě už dvě živá alba, v pátek 3. října se její fanoušci dočkají vůbec prvního záznamu koncertu v ryze akustickém provedení. Ten vydá Supraphon ve spolupráci s hudební stanicí Óčko v kompletu DVD + CD a – jak už název G2 Acoustic Stage napovídá – objeví se na něm záznam z loňského koncertu Billů v pražském Retro Music Hall, který proběhl v rámci koncertní série Óčka G2 Acoustic Stage.

Na vydání DVD + CD kapela v listopadu a prosinci naváže akustickým turné.

Z takřka dvouhodinového koncertu v Retru se na nosič vešlo celkem sedmáct písní, které jsou reprezentativním průřezem tvorbou Divokého Billa. Nechybí pecky z loňského alba 15 jako Dolsin, Vstávej nebo Všema deseti ani písně, v nichž Billa doplnili speciální hosté.

Kromě obvyklé osmičlenné sestavy se tak můžete těšit na skladby v doprovodu dobrá hosta kapely Václava Matase a především pak na unikátní kombinaci kontrabasů Rafana z Queens of Everything a dud Vojty Kaliny z Pipes and Pints, kteří si s Divokým Bilem společně zahráli písně Na západ a Stromy. „Vzniklo to na popud hudební stanice Óčko, kteří chtěli nějakého hosta a jelikož jsme vždy chtěli do kapely dudy, tak jsme zavolali Vojtovi, jestli si s náma nezkusí zahrát nějakou pecku a vyšlo to. Do toho přišel Jurda s tím, že přijede na zkoušku i Rafan, který udělal ze dvou našich písniček svým specifickým stylem hraní pořádný roken-

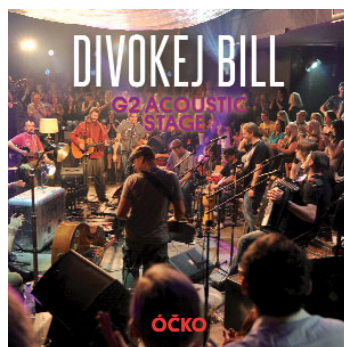
roll,“ komentuje kapela výběr speciálních hostů.

Akustické koncerty pro Divokého Billa sice nejsou žádné novum, jak ale Billové přiznávají, i tak si žádají speciální přípravu a ani koncert v Retro Music Hall nebyl výjimkou. „Na G2 Acoustic Stage jsme zkusili něco málo přes měsíc a ještě než jsme jeli do Retra, tak jsme si dali speciální koncert na srubech Haida. Největší rozdíl oproti klasickým koncertům je to asi pro Vaška, který musí přejít z elektrické kytary na akustickou a pro Marka, který hraje místo bicích na cajon.“

Divokej Bill ale zároveň podotýká, že akustické hraní má své specifické kouzlo: „Je to úplně jiná atmosféra než na našem ‚elektrickém‘ koncertě, je to takový komornější, ale přitom pořád jízda.“

Jízda to bude bezpochyby i v listopadu a prosinci, kdy Billové vyrazí na Akustický turné. V jeho rámci si stihnou celkem čtrnáct zastávek včetně dvou koncertů v pražském

Lucerna Music Baru (16. a 17. 12.), kompletní výčet jednotlivých zastávek najdete v boxu vpravo. Na celém turné Divokého Billa doprovodí coby speciální host kapela Jelen a kdoví, možná se na vybraných koncertech ukážou i hosté z G2 Acoustic Stage. Info o předprodeji vstupenek najdete na: www.divokejbill.cz

SU 7128-9

Akustický turné 2014

14. 11. Havlíčkův Brod
15. 11. Hodonín
19. 11. Olomouc
20. 11. Litoměřice
22. 11. Chodov
26. 11. Ostrava
28. 11. České Budějovice
04. 12. Plzeň
06. 12. Kadaň
12. 12. Kovářov
13. 12. Jilemnice
16. 12. Praha
17. 12. Praha
19. 12. Krnov

www.divokejbill.cz

SU 6271-2

POLETÍME? TURBOŠANSÓN

Divoká, žánrově barevná a svižná muzika s vtipnými texty ze života, které uhranou přímočarostí, pobaví ostřejším slovníkem nebo naopak přimějí k zamyšlení – to jsou Poletíme?, sedmičlenný ansámbl, o kterém se mluví jako o jedné z nejzábavnějších tuzemských kapel současnosti. Že na tom opravdu něco je, si můžete ověřit na novém albu Turbošansón, na které se skupině dle vlastních slov vůbec poprvé podařilo přenést energii typickou pro koncerty.

Stylově jde o jejich tak charakteristický výbušný mix zajímavých hudebních ingrediencí, jen ještě o fous rozjetější, než tomu bývalo dříve. Naznačuje to ostatně i název Turbošansón, který komentuje frontman Poletíme? Rudolf Brančovský takto: „Pro naši kapelu se těžko hledá stylové zařazení. Na šraml jsme málo dřevění. Na country jsme příliš punkoví. Na jazz se máme příliš rádi. Na swing jsme málo zvědaví. Hrajeme jemně a pak hned zase jako burani. Pomalu a pak rychle. Žijeme pro písničky – příběhy – šansony. A protože je šanson většínou takovej trošku ukřouranej, tak my ho potřebujeme turbo, aby nás to bavilo.“

Novinka, kterou kapela navazuje na předchozí alba Kroskántry (2012), Skupina dobře vypadajících mužů (2010) a Jednoduché písničky o složitém životě (2008), vznikla v produkci Onřeje Ježka ve studiu JÁMOR a čítá celkem čtrnáct skladeb. Všechny

jsou – jak už je u Poletíme? zvykem – inspirovány skutečnými událostmi a lidmi a je pod nimi podepsán kapelník, zpěvák a banjista Rudolf Brančovský.

Brančovský, jenž je známý nejen coby muzikant, ale také jako úspěšný výtvarník s širokým záběrem, má na svědomí rovněž obal nového alba, k čemuž dodává: „Být výtvarníkem a zároveň hudebníkem nevnímám jako konflikt. Naopak. Je to moment, díky kterému se v hudbě i ve výtvarném umění cítím svobodněji. Jedno dává prostor druhému, zároveň se podporuje a chrání.“

Pokud chcete na vlastní kůži zažít koncertní fenomén Poletíme?, doporučujeme navštívit některý z jejich podzimních koncertů.

Podzimní koncerty Poletíme?

4.10. Rataje nad Sázavou, společně s Děda Mládek Illegal Band
5.10. Praha – Bohnice
10.10. České Budějovice
24.10. Hořovice, společně s Děda Mládek Illegal Band
25.10. Mariánské Lázně, společně s Děda Mládek Illegal Band
31.10. Prostějov
7.11. Rýmařov
8.11. Valašské Meziříčí, společně s Děda Mládek Illegal Band
13.11. Český Těšín
15.11. Liberec
18.11. Brno – křest alba Turbošansón
20.11. Ostrava, společně s Děda Mládek Illegal Band
21.11. Opava
22.11. Dvůr Králové, společně s Děda Mládek Illegal Band
25.11. Praha – křest alba Turbošansón, společně s Děda Mládek Illegal Band
26.11. Kolín, společně s Děda Mládek Illegal Band
28.11. Pardubice
29.11. Plzeň, společně s Děda Mládek Illegal Band

Supraphonline

ZRNÍ NÁSLEDUJ KOJOTA

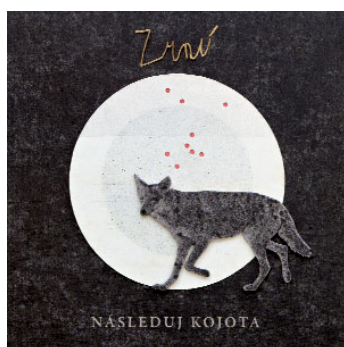
Nové album kapely ZRNÍ, které vyšlo v polovině září, vznikalo opět v osvědčeném týmu s producentem Ondřejem Ježkem ze studia Jámor, který spolupracoval již na předchozím úspěšném albu Soundtrack ke konci světa. Dvanáct písní alba Následuj kojota je zvukově, nástrojově, aranžérsky bohatší, ale i hravější. „Svět naší nové desky je temnější, více hlubinný. Celý album propojuje téma průchodu mezi realitou a jiným světem, ve snách, někde v hloubce, v zákoutí mozku, v dávnou, v tichu všeho řevu a hnusu. Průchody potoky i skulinami, mezi paneláky, mlhou. Mezi realitou a jiným stavem vědomí,“ říká o inspiraci písní zpěvák Honza Unger.

Zrní novou nahrávkou opět stvrzuje statut kapely s jedinečným, osobitým zvukem, která si tvoří svůj vlastní hudební svět bez ohledu na módní trendy. Pro naplnění svých muzikantských představ si kapela přizvala do studia i několik hostů: Ninu Marinovou (vokál), Michala Wróblewského (saxofon), Štěpána Janouška (trombón), Petra Beránka (trubka), Milana Jakeše (housle), Ilju Chernoklinova (viola), Šimona Marka (cello) a Šimona Vejvančíckého (sekera).

„Při nahrávání jsme se dostali do varu! Zkoušeli jsme hodně intenzivně a nakonec se povedlo dodělat šestnáct úplně nových písní, které mají svůj osobitý svět a jsou jiné než minulá deska. Chtěli jsme ale, aby album jako celek mělo jednotnou náladu, aby bylo atmosférický. Tím pádem se nakonec na desku nevešly i věci, který máme moc rádi, ale prostě nefungovaly ideálně v celku. A tak musely ustoupit třeba i mňí hitovejm písníčkám,“ upřes-

ňuje vznik novinky Honza Unger a dodává: „Víc jsme taky experimentovali.“

Následuj kojota si kapela vydává sama ve spolupráci s Applause booking. Distribuci zajišťuje vydavatelství Supraphon. K vydání alba se chystá stejnojmenné koncertní turné po tuzemských a slovenských klubech.

8590233004095

NÁSLEDUJ KOJOTA TOUR 2014

19. 09. Děčín	20. 09. Teplice
26. 09. Jablonec nad Nisou	02. 10. Olomouc
03. 10. Vsetín	04. 10. Kroměříž
10. 10. Čelákovice	11. 10. Chomutov
17. 10. Cheb	24. 10. Králupy
25. 10. Šonov u Broumova	29. 10. Bratislava (SK)
30. 10. Žilina (SK)	31. 10. Košice (SK)
01. 11. Prešov (SK)	08. 11. Praha
12. 11. Znojmo	20. 11. Plzeň
21. 11. Příbram	22. 11. České Budějovice
27. 10. Hradec Králové	28. 10. Litomyšl
09. 12. Brno	10. 12. Ostrava
11. 12. Hranice na Moravě	12. 12. Chrudim
13. 12. Havlíčkův Brod	17. 12. Ústí nad Labem

www.zrni.cz

Supraphononline

WABI & ĎÁBLOVO STÁDO PŘÍBĚHY PÍSNÍ

Po dvou letech se vrací Zlatou deskou oceněný projekt Wabi a Ďáblovo stádo s novým albem Příběhy písní. Muzikanti se opět rozhodli oprášit evergreeny, jejichž vznik se mnohdy datuje do předminulého století. Historky o vraždě ze žárlivosti, ztracené lásce, touze po penězích, cti, přátelství i nenávisti, rezonují napříč časem i kontinenty, kolují kolem táboráků i hospodských lavic. I proto zvolili producenti Příběhů písní David Landštof a Josef Štěpánek k natáčení autentickou atmosféru staré posázavské hospody.

„Nové album pro Wabiho a Ďáblovo stádo jsem odkládal, protože jsem rozhodně nechtěl dělat jen vyčpělé pokračování „jedničky“. Potřeboval jsem impuls z jiného soudku, než

jsem zjistil, že hudební publicista Michal Bystrov ve svých knížkách píše o starých písních, které často zlidověly v našich hospodách. Nejsou to však žádné rozborové texty,

Bystrov odhaluje neuvěřitelné příběhy, pozadí a smysl jejich vzniku. Každý z natočených příběhů písní by vydal na celovečerní film. Okouzily mě a vnukly smysl i chuť k další práci.“ odhaluje impuls k natočení druhé desky David Landštof.

„Jednou je nikdy, dvakrát je občas,“ dodává k účasti na novince Wabi Daněk, který se představí nejen jako interpret, ale i autor textu. K Ďáblu stádu se opět připojila písničkářka Radůza, posluchači se mohou těšit i na další hosty.

Zlidovělé písně jako Dlouhý černý závoj, Jesse James či Tancuj, Matildo však nemají čistě trampský háv. Texty z pera Františka Vrby, Josefa Škvoreckého s Lubomírem Dorůžkou či Ivo Fischera získaly snad i díky unikátnímu prostředí vzniku alba původního ducha, často protknutého rock'n'rollem, country i bluesovou melancholií.

Příběhy písní vyjdou na značce Supraphon ve spolupráci s labelem Tranzistor již 10. října 2014. Album

bude také v digitální podobě na iTunes, Supraphonline či Spotify.

CD bude pokřtěno na koncertě 13. listopadu v pražském Švandově divadle.

www.dablovostado.cz

SU 6278-2

Foto © 2014 Jiří Turek

VIDEO

HELENA VONDRÁČKOVÁ 50 LET NA SCÉNĚ

Neuvěřitelných padesát let je na scéně (nejen) české populární hudby zpěvačka Helena Vondráčková.

A neustále v první lize.

Má za sebou desítky úspěšných alb a ještě víc hitů, které si pobrukuje lidé u nás i v cizině.

K výročí si Helena nadělila dárek: dvojalbum nazvané Helena Best of the Best.

HELENA
VONDRÁČKOVÁ
50
LET NA SCÉNĚ!
1964-2014

Na dvě CD se vejde nepatrný zloemek z písní, které jste nazpívala; jak jste přistupovala k výběru?

Statečně. (smích) Snažili jsme se, aby se tenhle výběr lišil od jiných, už vydaných kompilací. Velké hity a moje stěžejní písně samozřejmě tu samozřejmě nemůžou chybět, ale chtěli jsme, aby tu bylo i něco navíc. V první řadě jsme si řekli, že na výběru nebudou žádné předělávky. Spoustu písniček jsem totiž natočila několikrát, v různých obměnách; na výběru Helena: Best of the Best jsou ale

všechny v originále z doby, kdy vznikly. A jsou chronologicky sestavené; na prvním CD od šedesátých let do roku 2013, na druhém do roku 2014.

Album obsahuje i některé rarity...

Ano, a z nich mám obrovskou radost. Jednou z takových je třeba písnička Sladké mámení z filmu S tebou mě baví svět. Všichni ji znají a umějí, ale my jsme přišli na to, že existuje ještě jedna sloka, ve filmu posunutá do jiného prostředí. Hledali jsme vlastníka práv a nahrávek.

Televize to nebyla, film to nebyl... až jsme objevili syna kapelníka Václava Zahradníka Jakuba, který nám pomohl. Dohledal soundtrack filmu a našel oba díly téhle písničky. Dan Hádíl je pak šikovně sesadil dohromady. Vznikla tak rarita, kterou doposud skutečně nikdo nemá.

Na výběru najdeme písničky i z dalších filmů.

Třeba píseň Lásko má, já stůnu z filmu Noc na Karlštejně nebo Slza z tváře padá z filmové pohádky Šíle-

ně smutná princezna. A jsou tu i melodie z muzikálů. Například duet s názvem Song hrál nám ten ďábel saxofon, který jsme nazpívali s Karlem Gottem.

A vaši další partneři na výběru?

Samozřejmě jsem nemohla opomenout svého osudového partnera Jiřího Korna. Pořád jsme báječní přátelé a jeden druhého ctíme. Nemohla jsem vynechat naši první velkou pop-pěveckou hvězdu Waldemara Matušku, na albu je náš duet To se ▶

SU 6276-2

nikdo nedoví. A nemohla jsem nezařadit ani naše veleúspěšné seskupení Golden Kids, na výběru je písnička Časy se mění.

To jsme byli v historii; na kompilaci je ale i jedna úplně čerstvá novinka.

Jako na zavolanou mi přišla nabídka od italského skladatele Andrei Dessiho. Poslal píseň, my jsme zajásali a natočili ji. Nazpívala jsem ji v české i anglické verzi. Mimočodem – práva k ní vlastněme my i Italové, a ti se postarají, aby zněla i jinde, než právě v Itálii. Kromě téhle je tu i další skrinovinka, písnička Dva tisíce perel z alba Touhy. Z mého repertoáru vybírá textem i hudbou. Napsal a otestoval ji Jan Dvořák, mimo jiné autor mnoha písní pro Petra Muka. Petr Muk býval častým hostem mých koncertů, takže zařazení téhle písně na výběr je i tak trochu vzpomínka na něj.

Býváte označována za mezinárodně nejúspěšnější českou zpěvačku...

... dokonce to vyrazili na zlatou medaili!

... asi vám hodně pomohlo i to, že jste se od mládí cíleně věnovala jazykům.

To mi skutečně hodně pomohlo. Je skvělé, když se dokážete domluvit s publikem. Sama můžu s lidmi mluvit polsky, anglicky, německy, rusky a francouzsky; z francouzštiny jsem maturovala. Můj tatínek vždycky říkával: Kolik umíš jazyků, tolikrát jsi člověkem. A je to pravda.

Byla jste v tomto ohledu mezi kolegy výjimkou?

Myslím, že ano. Pokud si vzpomínám, jazykově byli vybaveni například Pepa Laufer, Judita Čeřovská, Hana Hegerová, Karel Gott, Jirka Korn nebo Pavel Bobek, jinak moc zpěváků u nás jazyky neovládalo. To byl asi i důvod, proč zůstali v tom našem malém českém rybníčku, i když jsou to vynikající zpěváci.

Zřejmě velký průlom ve vaší kariéře znamenal rok 1967 a cesta do Ria de Janeira!

To byla moje první zámořská cesta, na festival Zlatý kohout. Moc ráda na ni vzpomínám. Bylo to tam pro mě všechno tak cizí a tak jiné, než na co jsem byla zvyklá! Navíc byla naše cesta skvěle zorganizovaná a velice úspěšná. V té době panoval velký festivalový boom, různé akce vznikaly po celém světě, a já jsem po úspěchu v Riu byla zvána na další – do Splitu, Brašova, Tokia, Sopot, Berlína, Vitebska a Bělehradu... Mělo to své velké kouzlo: člověk se podíval do různých zemí a vedle toho, že tam profesně zabodoval, se i poučil. Viděla jsem zpívat a hrát zahraniční kolegy, navazovala jsem nové kontakty.

V té době vznikla vaše dlouhotrvající láska k Jižní Americe, konkrétně k Brazílii?

To začalo už dřív. Milovala jsem brazilskou skupinu Sergio Mendes, měla jsem všechny její desky a mám je dodnes. Když jsem ji pak v Brazílii viděla naživo na koncertě, byla jsem jako Alenka v říši divů. Do Brazílie jsem se pak ještě třikrát vrátila, z toho jednou s Karlem Gottem. Tahle země mě fakt dostala. Jsem moc ráda, že se z našeho hostování s Karlem dochovala krásná vzpomínka. Náš pobyt tenkrát filmoval člověk, který se o nás staral. Po letech jsem přes jeho dceru tohle video získala. Film jsem nechala vyčistit a věnovala ho i Karlu Gottovi. Moc jsme se u toho nasmáli.

Úspěch jste měla i na gramofonovém veletrhu MIDEM v Cannes, to se psal rok 1968.

Tam jsme vystupovali s Golden Kids na večeru československých zpěváků. Pokud si pamatuji, zpívali tam třeba Karel Gott, Waldemar Matuška, Josef Laufer, Pavel Novák,

Yvonne Přenosilová a další, a náš večer, tedy ten český, byl vyhlášen jako nejúspěšnější ze všech. A to tam vystupovali nějakí giganti!

Zdá se mi, že tehdy byla mezi zpěváky v Evropě větší osobní provázanost, znali jste se a vzájemně zvali do různých pořadů nebo na koncerty. Cítím to správně?

Určitě. A bohužel i tady doma se dnes vzájemně vídáme mnohem méně, než tomu bylo dřív. Vymizely pořady, kde vystupovalo víc umělců dohromady. A taky ubylo koncertů. Potkáváme se tak daleko méně, než v minulosti. Co se týká mezinárodního fóra, kontakty jsme udržovali a navazovali především na festivalech. I těch je dnes daleko méně...

Kdybychom měli vyjmenovat všechny vaše zahraniční zastávky, seděli bychom tu celý den. Které z nich vy sama pokládáte za nejdůležitější nebo nejmilejší?

Tak namátkou. Yamaha festival v Tokiu. Hned po něm začínalo tříměsíční turné po Sovětském svazu a Japonsku. Velkým úspěchem pro mě byly Sopoty v roce 1977, tam zazněl Malovaný džbánek. Bez něj bych se dnes do Polska vůbec neodvážila jet. I po sopotském festivalu následovala šňůra turné a koncertů. Významné bylo moje časté vystupování v bývalé NDR, hlavně ve Friedrichstadt-Palastu. Musím jmenovat skvělé miniturné po Kanadě, kde jsem zpívala před vyprodanými sály pro více než dva tisíce lidí. Během něho jsem se se seznámila s Josefem Škvoreckým!

A nemůžeme zapomenout na Carnegie Hall!

To bylo opravdu výživné. Poprvé mě oslovil Karel Gott, abych tam zazpívala jako jeho host, podruhé už jsme s Karlem byli rovnocenní partneři. Při tom druhém vystoupení s námi měl být i Walda, ale ten, bohužel, byl už v té době těžce nemocný.

Pořádnou jízdu muselo být i vaše angažmá v pařížské Olympii...

To byl rok 1968, Paříž plná demonstrací. Ač jsme byli varováni, dostali jsme se do víru událostí. Šli jsme po

ulici, proti nám najednou tisíce hlav, někteří lidé házeli dlažební kostky. Vyděsili jsme se, a chtěli se vrátit, jenže na druhé straně už policie zatrasila silnici. Zabočili jsme do nějaké hospůdky, a tam jsme to všechno přežili. Naše vystupování v Paříži bylo ale velmi úspěšné. Zažili jsme velké ovace, spoustu legrace a, koneckonců, procvičili jsme si i francouzštinu.

Jak často jezdíte koncertovat do zahraničí v současnosti?

Ne tak často jako dříve, ale jezdím. Byly přerušeny kontakty, spousta věcí se změnila, je jiná situace. Dnes jezdím nejčastěji do Polska, dost často i do Německa, kde hodně natáčím pro televizi. V nejbližší době tu budu natáčet s kolegy z celého světa vánoční pořad. A rádi mě vidí i v zemích bývalého Sovětského svazu – ať je to Rusko, pobaltské republiky, Bělorusko – úžasný je třeba festival ve Vitebsku. Či Ukrajina. I když ta teď tedy moc ne...

Mluvíte o Polsku; zdá se mi, že Poláci jsou tradičně vstřícně naladěni vůči české kultuře...

Je to tak. Vždycky mě mrzelo, že tomu nebylo naopak. Polští umělci navštěvovali Prahu sporadicky. Snad jedinou výjimkou byla Maryla Rodowicz, která u nás byla zaláskovaná. Naposledy v roce 2009 byla mým hostem v pražské Lucerně, a bylo to ohromné! Maryla je neuvěřitelná čertice. Obecně ale platí, že čeští umělci jsou v Polsku známější a populárnější než polští u nás.

Závěrem: jste na scéně přesně půl století; stiháte si to vůbec uvědomovat?

Snad mi to ani nepřipomínáte. (smích) Sama bych si to ani neuvědomila, ale připomněli mi to lidé okolo. Na druhou stranu je ovšem možná obdivuhodné, že se pořád, i přes ten zmíněný počet let, pořád držím nad vodou. Stále cítím zájem publika, a co krásných vět neustále poslouchám! To mě vždycky nabije a říkám si: stojí to za to!

Supraphononline

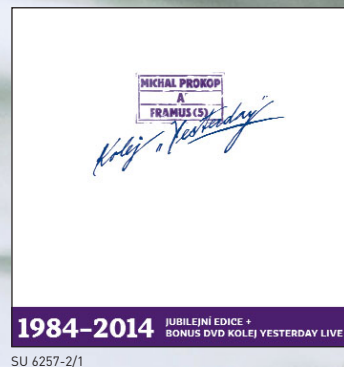
Foto © Otto Diabola

Foto © Alan Pajler

Foto © Alan Pajler

KOLEJ YESTERDAY LEGENDÁRNÍ ALBUM SLAVÍ 30 LET

Před třiceti lety vyšlo album *Kolej Yesterday*, natočené v soukromém vršovickém studiu Petra Kocfeldy (doposud se uvádělo studio Smetanova divadla)

Album *Kolej Yesterday* vychází na CD a LP doplněné o DVD bonus *Kolej Yesterday Live*. Jedná se o sestřih koncertních záznamů některých písní z alba a to z nečekanými hosty: Danem Bárťou (Odjezd), Wabi Daňkem (Blues o spolykaných slovech) a The Tap Tap (Blues milenců z kina Svět).

Je třicet let od vzniku alba dlouhá doba?

Odpovídají tvůrci alba...

MICHAL PROKOP:

Jak pro koho a jak kdy. Když hraju písničky z *Koleje* na koncertě, přijde mi to jako včera. Ovšem když si promítnu všechno, co se stalo od té doby, kdy jsme desku točili... Comeback, převrat, moje angažmá v politice, televize, další návrat k muzice, ale i rodina, děti, vnoučata, zdraví... Třeba i smrt Michala Vrbovce, který s námi před třiceti lety tu desku nahrával, a pak mu z ní hráli v krematoriu při pohřbu... To všechno by vydalo už skoro na těch „Sto roků na cestě“. Jak říkám obvykle na konci

koncertů do publika: „Byli jste skvělí, ale prosím vás, šetřete se, abyste nám vydrželi!“ Tak zaplatpámbu... to je asi nejvíc.

LADISLAV KANTOR:

Obávám se, že na takhle položenou otázku dost dobře odpovědět neumím. V jisté fázi dospělosti totiž pochopíme, že čas je pojem vskutku relativní. A krutě individuální. Najednou víme, že každému z nás je odměřován čas bytí jinak. A tak je čas vdov i čas sirotků, čas vězňů i lázeňských povalečů, bezdomovců i hoteliérů, zdravých i nemocných...Není věru lehké sledovat pekelnování Michala Prokopa záludy a peripetemií měnících se režimů, rámujičích pětačtyřicet let jeho kariéry. To ostatně platí i pro publikum: pro všechny ty, kteří českou kotlinou (tím údolím stále se měnících zákonů, nevypočitatelných politických poměrů, hloupých fanatiků a jejich usmívajících se slouhů, dutých hlav i nevydáváných básníků, slušných lidí i udavačů) tou cestou prošli s námi...

Kolej Yesterday z roku 1983 je v Prokopově uměleckém životopisu křížovatkou ortelnou – vstupem na jinou pevninu. (Byl jsem tehdy u tohoto projektu v roli režiséra koncertu i producenta eventuální LP. Ani ve snu nás tehdy nenapadlo, že to bude někoho zajímat ještě za třicet let...) Píseň sama nevzbuzovala zprvu žádné nadšení ani u nově sestaveného muzikantského týmu: přiznejme si, že to není žádná extra pěvecká příležitost. Na to je totiž až příliš „obyčejná“. Nad sugestivní ostinatní figurou, jakoby symbolizující neúprosný tok dějin, se neklene tzv. velká melodie, ale baladické poselství, evokující peripetie společenských proměn až k sebevyjádření dospělého chlapa, udivujícího nejen hlasem, ale i charakterem, silou a přesvědčivostí své interpretace.

A tak vlastně neumím odpovědět na otázku, zda je třicet let dlouhá doba. Že ještě po třiceti letech někdo poslouchá *Kolej Yesterday*, mě samozřejmě udivuje a zároveň (přiznám) i těší. Vzbuzuje ve mně totiž jistou naději v to lepsi v nás...

PETR SKOUMAL:

Ani ne. Přežili jsme to my a myslím, že to přežila i tahle – dnes už památná – deska.

JAN HRUBÝ:

Od vydání *Koleje* je třicet let z jednoho pohledu dlouhá doba, nicméně *Kolej* stále žije jako asi největší Michalův hit. Je velmi pravděpodobné, že při své životaschopnosti se *Kolej* dožije ještě daleko vyššího věku, neboť si myslím, že po těch třiceti letech od vydání desky má pořad pěkně tuhý kořínek a je stále fit.

PAVEL ŠRUT:

Přišla revoluce, vinyly zmizely a zase se vrátily, ale jinak je to okamžik. A s *Kolejí Yesterday* to ani nehnilo.

Supraphononline

AMÉLIE A TMA

AUDIOKNIHA S NEOBYČEJNÝM FANTAZIJNÍM PŘÍBĚHEM

Foto © 2014 Michal Čížek

Petra Neomillnerová je známá svými upířskými romány a novelami patřícími k žánru fantasy. Amélie a tma, která vyšla u nakladatelství Albatros, je její první kniha pro děti, kniha více než neobvyklá, přesvědčivá a čtenářsky úspěšná. Vypráví příběh osudového přátelství dvou dívek, Amélie a Markéty. Jedna z nich, Amélie, je duch utonulé dívky, která spolu se svou matkou, slavnou operní zpěvačkou, zahynula před 122 lety při velké pražské povodni. Až nečekané setkání s Markétou ji opět rozveselí, najednou si má opět s kým hrát, s kým se smát a povídat si. Markéta také řeší své trable – kamarádi ji nechápu

a maminka má taktak peníze na to, aby se užívali. Své přátelství drží obě dívky v tajnosti až do chvíle, kdy Amélie zachrání Markétu před utonutím. Pak se jim oběma změní život... V audioknize příběh vypráví střídavě obě hrdinky. Amélii načetla Nikola Votočková (známá dabérka filmové upířské ságy Twilight nebo TV seriálu Teorie velkého třesku.), Markétu Vladana Drvotová (TV seriál Cesty domů, Divadlo Radar). Maminky obou dívek představují renomované herečky pražského divadla ABC: Veronika Gajerová a Lenka Zbranková. Požitek z tajemného příběhu umocňuje hudba Dana Fikejze, dramaticky oddělující svět živých a mrtvých.

Pět otázek pro autorku Petru Neomillnerovou:

Jak se zrodilo téma vaší tajemné knihy?

Vedlo k tomu několik důvodů, nikterak originálních. Mám malou dceru, a chtěla jsem napsat něco, co by mohla číst i ona, jsem dítětem z Letné, zažila jsem tisíciletou vodu, a celá kniha se odehrává na místech, která mám z Bubenče a Tróji nejraději. Amélie se už pak zjevila skoro přirozeně.

SU 6196-2

FLEGYHO VÝBĚR

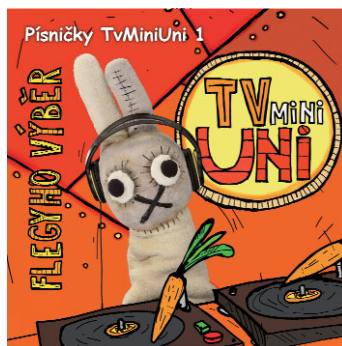
PŘINÁŠÍ PÍSNÍČKY Z POŘADU TvMiniUni

Album osmnácti nejoblíbenějších písniček z dětského pořadu TvMiniUni vydala Česká televize ve spolupráci se Supraphonem a společností Evolution Films.

TvMiniUni je zábavně vzdělávací pořad s písničkami pro děti od cca 4 do cca 8 let, který běží na dětském programu České televize ČT :D od loňského září. Režisérem a spoluautorem pořadu je Janek Jírků (bývalý umělecký šéf divadla Minor a autor mnoha dětských divadelních představení), jenž ve spolupráci s výtvarníkem Hynkem Drážalem vytvořil z originálních loutek veselý televizní tým.

„Děčko nabízí pestrý program s původními zábavními pořady, které děti ve chvílích volného času dokáží zároveň bavit, inspirovat i motivovat k činorodosti. K těm patří i TvMiniUni, originální dětský pořad z vlastní tvorby České televize, který si malí diváci oblíbili natolik, že nyní bude mít i své vlastní CD s písničkami,“ řekl výkonný ředitel ČT :D, Petr Koliha.

Hudba k dětskému pořadu je výsledkem práce hned několika talentovaných muzikantů: Marka Doubravy, Jana Matásky, Matěje Kroupy anebo i Ondřeje Brousky. Texty písniček píší scenáristé pořadu Richard Malatinský, Zdeněk Jecelín, Petr Vršek, Jan Jírků a další. Nazpívali je loutkoherci Jiří Kohout, Ondřej Nosálek, Jana Kollertová, Anna Schmidtmajrová, Petr Besta a další.

SU 6279-2

Další informace na:
<http://decko.ceskatelevize.cz/tvminiuni>

Supraphonline

Věříte v nadpřirozeno?

Jako autorka sedmi knih a víc než stovky článků o magii to nemůžu zapřít. :-)

Na jakých knihách jste vyrůstala?

Asi jako všechny děti v té době, na Astrid Lindgrenové, Eduardu Štorchovi a Karlu Mayovi. Hodně brzo jsem ale přešla na literaturu pro dospělé, četla jsem poezii, zvukomalebného Nezvala, české dekadenty, později beatniky... a vlastně všechno, co byla maminka knihovnice schopná sehnat.

Posloucháte audioknihy?

Audioknihy poslouchám, přiznám se, hlavně v autě, a v oblíbě mám zvlášť ty dětské. Hobita, Mluvicí

balík, Pipi dlouhou punčochu... Velkým vyznavačem audioknih je ovšem můj partner, grafik, který si je pouští při práci, to spisovatelé nemohou.

Vedle audio podoby knihy Amélie a tma se prý chystá i její filmová podoba – můžete o tom již něco prozradit?

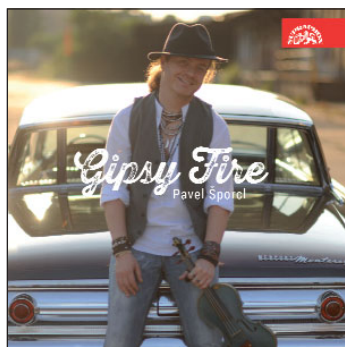
Ano, chystá, zatím je hotový teaser, proběhl casting a v současné době s Halinou Pavlowskou upravujeme scénář.

Supraphonline

PAVEL ŠPORCL GIPSY FIRE

Přes 20 000 prodaných desek, více než 220 koncertů doma i v nejrůznějších koutech světa včetně Číny, dvě velká turné, dvakrát vyprodaná pražská Lucerna: to je jen dílčí výčet úspěchů projektu a stejnojmenného CD Gipsy Way. První album s cikánskou cimbálovou kapelou natočil Pavel Šporcl v roce 2008. Letos před prázdninami zúročil dosavadních šest let koncertování s cikánskou muzikou a společně s vydavatelstvím Supraphon uspořádal dva koncerty v legendárním nahrávacím studiu Domovina. Ty daly vzniknout novému albu Gipsy Fire, které bude v České republice k dostání již 26. září 2014.

SU 4180-2

„Nebojím se v tomto případě vstoupit do téže řeky. S projektem Gipsy Way jsem se sžil neméně stejně jako s klasickou hudbou, a tak přirozeně vyplynulo, že je třeba rozšířit repertoár s cikánskou tematikou. V nové nahrávce Gipsy Fire jsem se daleko více angažoval jako aranžér a skladatel. Nový projekt je oproti původnímu programu daleko více na mých bedrech. A tak to má u primáše být,“ dodává ke své novince s úsměvem Pavel Šporcl.

Album Gipsy Fire je naplněno až po okraj řadou technicky extrémně náročných skladeb z cikánského repertoáru. Nahrávkou se prolínají chytlavé i melancholické filmové melodie (Velký blondýn, Šumár na střeše nebo téma, jež Pavel Šporcl nahrál pro film režiséra Jana Hřebej-

ka Musíme si pomáhat), nádherná Piazzollova modlitba Ave Maria či titulní virtuózní skladba Gipsy Fire. Tu si houslový virtuos pro sebe i zkomponoval a k ní také uvádí: „Do kompozice Gipsy Fire jsem vložil vlastní pocity a inspirace, které jsem získal a nasál za oněch šest let, během kterých jsem odehrál velké procento koncertů s cikánskými muzikanty.“

Album nahrál Pavel Šporcl s Gipsy Way Ensemble, který je jeho osobní kapelou. Soubor hraje v obsazení: Nikola Sléz – housle, Tomi Vontzsemű – cimbál, Zoltán Sándor – viola a kytara, Ján Rigó – kontrabas.

„Všichni členové kapely patří k nejlepším cikánským hudebníkům a nebojí se vystupovat před tisícilidovým davem. Mám od nich skvělou podporu a mohu se na ně na pódiu spolehnout. Myslím, že se společně skvěle inspirujeme a velmi respektujeme,“ upřesňuje Pavel Šporcl a dodává: „Speciálním hostem alba i koncertního turné je akordeonista Vojtěch Szabó, jenž hraje opravdu famózně a spolupráce s ním je mimořádná záležitost.“

Vydání nového alba podpoří Gipsy Fire-Generali Tour 2014. Pavel Šporcl a jeho Gipsy Way Ensemble spolu s hostujícím akordeonistou Vojtě-

chem Szabó vystoupí na devíti předvánočních koncertech. V Praze se koncert uskuteční ve velkém sále Lucerny 2. 12. 2014. V plánu jsou i další vystoupení v zahraničí: o novou nahrávku a její koncertní provedení projeví velký zájem v USA, kde album vyjde (stejně jako jinde ve světě) 24. října. V České republice bude CD v prodeji již od 26. září.

**GIPSY FIRE –
GENERALI TOUR 2014
PAVEL ŠPORCL A JEHO
GIPSY WAY ENSEMBLE**
host programu:
Vojtěch Szabó – akordeon

30. 11. Olomouc
01. 12. Hradec Králové
02. 12. Praha (Lucerna)
04. 12. Ostrava
07. 12. České Budějovice
08. 12. Brno
09. 12. Zlín
18. 12. Plzeň
19. 12. Teplice

www.pavelsporcl.cz

Foto © 2014 Lenka Halašová

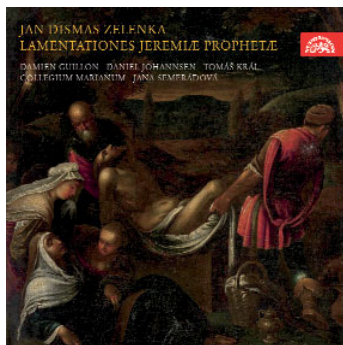
Supraphononline

COLLEGIUM MARIANUM

LAMENTACE PROROKA JEREMIÁŠE

JANA DISMASE ZELENKY

Emotivní starozákonní text Nářků, připisovaných proroku Jeremiášovi, se již od středověku stal předlohou vícero zhudebnění. To Zelenkovo mezi nimi zaujímá významné místo. Renomovaný soubor Collegium Marianum přináší vůbec první komplet Lamentací v novém miléniu – nahrávku důslednou v instrumentaci, interpretačně hlubokou a výraznou v pojetí.

SU 4173-2

Několik otázek jsme při této příležitosti položili umělecké vedoucí souboru Collegium Marianum Janě Semerádové:

Jak probíhal proces nahrávání?

Nahrávání Zelenkových Lamentací mělo neskutečný náboj, vynikající sólisté natolik strhli orchestr, že s nimi hráči dýchali a vyslovovali jako jeden, latina se na několik dní stala naším „úředním“ jazykem a poselství Jeremieášova textu promlouvalo skrze Zelenkovu hudbu aktuálně a naléhavě, nikoli však žalostně. Možná naopak, jeden z nejpodarenějších Zelenkových opusů inspiroval ke sladkobolné interpretaci, a čím jsme byli blíže k poslední lamentaci, tím více se otevírala brána k radostnému vzkříšení! Samotnému nahrávání však předcházela důkladná příprava, kritické prověřování textů a hudebních variant, podobně jako u našich předešlých nahrávek (zvláště Zelenkových Sepolker). I když existuje nejedno notové vydání Zelenkových lamentací, na mnoha místech se verze rozcházejí. Občas jsem si nad partituru „zanaříkala“. Ale to je právě na provádění a nahrávání Zelenkovy hudby to vzrušující...

Co vás vedlo ke spolupráci se třemi mezinárodně renomovanými muzikanty?

Hned několik aspektů mě vedlo k oslovení těchto sólistů: v minulosti jsme některé lamentace už hráli, ale nikoliv všech šest najednou, to byla velká výzva! Tyto kusy charakterizují spíše jemné nuance než ostré kontrasty. A proto jsem pozvala kontratenoristu Damiena Guillon, protože právě s ním jsem Zelenkovy Lamentace vždycky chtěla dělat. Měli jsme už možnost s ním pracovat v Praze

Foto © archiv Collegia Marianum

Foto © Petra Hajská

před několika lety a byla jsem úplně unesená, jak zpíval Zelenkovu mariánskou antifonu. Mladý barytonista Tomáš Král patří v Čechách i za hranicemi, k uznávaným zpěvákům v oblasti barokní hudby. Jeho interpretace Zelenky je pro mne ideálem, vždy mé „české srdce“ potěší, s jakou samozřejmostí a nadhledem nám

jeho nádherný hlas zprostředkovává tajemný svět Jana Dismase Zelenky. Stejně vynikajícím partnerem jim byl tenorista Daniel Johannsen, který získal velké uznání za svou interpretaci Bacha a německé duchovní hudby.

Zelenka zhudebnil pouze dvě lekce prvního nokturna pro každý

Foto © Lukáš Kadeřábek

den; každé třetí čtení je na nahrávce provedeno ve formě gregoriánského chorálu. Je možné k tomu uvést něco bližšího?

Lamentace byly poprvé provedeny v Drážďanech v roce 1722 na první matutinum Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a Bílé soboty spolu s responsorií, chorály a lekcemi. Skutečnost, že Zelenka nenapsal kompletní sestavu devíti lamentací, ale místo tří jen dvě na určený den, nastoluje otázku, kdo napsal hudbu ke třetím lamentacím, zda se zpívaly polyfonní lamentace od některého staršího skladatele, nebo byly provedeny jinak. A to nás přivedlo k myšlence doplnit Zelenkovy lamentace tak, aby se na nahrávce objevily rovněž zbylé tři, a poněvadž Damien Guillon a Tomáš Král jsou také zkušenými choralisty, zvolili jsme chorální lamentace.

S jakým pocitem posíláte nové nahrávky za posluchači?

Upřímně bych si přála, aby z nahrávky byly slyšet nasazení a prožitky, které jsme do každé noty, do každého slova dávali. Na nahrávce se podíleli též tři hudebníci z Drážďan, kteří patří mezi stále členy souboru, a jsou takovou spojnici s Drážďany, Zelenkou a všemi českými hudebníky, kteří tam tehdy působili.

Supraphononline

